

лудите от социалните „разчиствания“ (вследствие на кардинални промени и реформи) е имало на свой ред особената „привилегия“ да се предназначи и за консумация към и от циганите в качеството им на исторически и социално маргинализиран субект. А това по принцип е поредното историческо и обществено доказателство за въздъсътността на вековечния рефрен за циганската изоставеност и изостаналост, употребяван както от страна на „другите“ в качеството си на оправдателен и мотивиращ фактор на тяхната поведенческа стратегия и тактика към ромите в социалното време и пространство, така и от самите цигани в качеството им на вечно окайващи и афиширащи своята нерадостна орисия.

Теоретико-изследователските сондажи в дълбинните пластове на народната ни култура също биха могли да допринесат за изясняването, макар и косвено, на този интересен проблем, защото вероятно в пространството на традиционната народна култура в продължителен период се е осъществявала своеобразна симбиоза, специфично транслиране и трансплантиране на някои представи, религиозни и митологични (семиотични и семантични) конструкции от масовото съзнание на българина в онези времена със и върху „плътта“ и образа на циганина (взет в качеството му на род и индивид). Тук става дума преди всичко за пренасяне и локализиране на такива характеристики във и върху „портрета“ на рома, които са притежавали за българина известна негативно санкционираща, табуираща значимост и във всекидневната, а също и в ексцесивната му битност. Паралелно с това този „портрет“ постепенно в пределите на протичащото историческо време и на разпростиращото се пространство (легитимиращо контактността на българина и циганина в родово и индивидуално отношение) не само се е доближавал, експлоатирал, но е ставал в определени случаи и формално стилизиран контур на релацията на българина към съответно значими за него феномени и процеси. По този начин „образите на циганина и циганката се наслагват върху някогашни архаични прототипи и им придават нови, характерни (поне в някаква степен) за циганите и съответно по-понятни за българите черти и особености, запазвайки обаче своя архаичен семантичен статус и съответните функции на тези прототипи в цялостния контекст на българската традиционна